

[H. P. Hansen (Præstø A.)]

formentlig, at den højtærede Minister har ønsket at fremsætte et Forslag, der havde politiske Muligheder, altsaa Muligheder for at kunne gennemføres, saaledes som de politiske Forhold er. Jeg føler Trang til at takke Ministeren, fordi han har fremsat dette Lovforslag, idet det forekommer mig, det er et godt og retfærdigt Forslag.

Det er ved tidligere Lejligheder blevet sagt, at den direkte Beskatning ikke taaler en yderligere Belastning, og jeg er forbedret paa, at noget lignende vil blive sagt her. Men hvordan man end ser paa det Forhold, saa er den direkte Beskatning alligevel den retfærdigste, fordi den rammer dér, hvor Skatteevnen er, og i øvrigt er den indirekte Beskatning vel ogsaa, hvad angaar Beskatningen af Luksusvarer, som indbringer noget nævneværdigt, anspændt saa haardt, at der vel her vanskeligt kan tages mere, uden at man rammer de almindelige Fødemidler og andre Nødvendighedsartikler, og det kan jo næppe være Formaalet under de nuværende, navnlig for Smaafolk, daarlige økonomiske Tilstande. Har man derfor Vilje til at række de arbejdsløse en hjælpende Haand i denne Tid og dertil, hvad den statsfinansielle Situation for Tiden i høj Grad nødvendiggør, vil være med til at skaffe Dækning for Udgifterne hertil, saa forekommer det mig og mit Parti, at den her foreslaaede Maade at klare Sagen paa, er ikke alene forsvarlig, men endog saa særdeles retfærdig. Jeg gør opmærksom paa, at Loven kun tænkes at skulle gælde for Skatteaaret 1933—34, og at Skatten vil være at opkræve i 2 Rater, 1ste Halvdel pr. 1. Februar 1934 og 2den Halvdel pr. 1. Maj 1934.

Idet jeg i øvrigt skal henvisse til de til Lovforslaget knyttede udførlige Bemærkninger, skal jeg hermed anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

Clausager: Det er i Grunden mærkeligt, saa forskelligt Folk kan se paa den samme Sag. Nu hørte vi Repræsentanten for det største Parti berømme dette Forslag, takke Ministeren for det og udtale, at han havde stort Haab om, at det gik igennem, og at han fandt, at det var demokratisk. Nu kommer Repræsentanten for det næste Parti, og jeg kan desværre ikke takke Ministeren. Jeg synes, det er et daarligt Forslag, jeg synes det er upaakrævet, og jeg synes i alt Fald, det er alt andet end demokratisk. Vort Parti kan ikke gaa med til dette Forslag af to Grunde.

For det første finder vi ikke, at det er paakrævet. Den forrige Taler sagde, at hvis man har Vilje til at række de arbejdsløse en hjælpende Haand, tager man dette Forslag. Det er jo ikke rigtigt, det er jo en Overdrivelse, for de arbejdsløse faar alligevel Hjælp. Der er kun Spørgsmaal om, paa hvilken Maade de skal have den. Og vi har god Grund til at gaa ud fra, at naar Socialreformen var traadt i Kraft, skulde der ikke komme flere ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelseslove, det har vi Sort paa Hvidt for oven i Købet. Nu ved man saa ikke, om Socialreformen kan holde, men lad den dog virke en Tid, lad os dog først se Tiden an i Stedet for paa Forhaand at stille Krav! Og i hvert Fald maa man ikke stille Krav med den forkerte Forklaring, at de, der vil række de arbejdsløse en hjælpende Haand, maa stemme for Forslaget, altsaa med andre Ord: hvis man ikke stemmer for Forslaget, vil man ikke række de arbejdsløse en hjælpende Haand. For dette er ikke rigtigt.

Dernæst kalder jeg det et daarligt Forslag, fordi det indfører et Princip, vi jo nok paa en Maade kender, da det har stukket Hovedet frem forskellige Gange, men et Princip, der er i Strid med det Princip, der er nedlagt i Indkomstskatteloven af 1922, og som jeg dog vist kan forudsætte er ret anerkendt fra alle Sider. Det Princip, man her vil have frem, er, at en Del, en meget stor Del, af Skatteborgerne skal være fuldkommen fri, og at en lille Kreds skal være Ofrene. (*Einer Jensen:* De har Raad til at betale!). Er det demokratisk, ærede Medlem? Er det virkelig det, man kalder Demokrati? Saa er det jo lettere at gaa til Tops og tage de 12 rigeste, tage 12 Millionærer, lukke dem inde og sige til dem: Nu har I in solidum at betale 12 Mill. Kr.! Det maatte jo være endnu mere demokratisk!

Nej, ved demokratisk forstaar jeg, at man deler Byrden efter Evnerne, men ingen skubber den af sig, ingen. Det er det, Princippet i vor Skattelov af 1922 gaar ud paa: de fattige er helt fri — derved forstaar jeg dem, der intet har eller kun lige har til at dække de allernødvendigste Krav —, Smaamanden betaler lidt, den velhavende betaler mere, den rige betaler meget. Se, dette er et demokratisk Princip.

Og jeg vil sige, at der er jo meget, meget stor Forskel paa, hvordan de forskellige Skatteydere betaler; Evnen bliver jo i høj Grad udnyttet forskelligt. Man begynder med en Skatteprocent paa 0,4 og ender med en Skatteprocent paa 25,